

SZARVASI ÚJSÁG

Képes het ap, a társadalom, közgazd á, é od om köréből.

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Fülsz. évre 6 frt. — kr.
Félévre 3 frt. kr.
Negyedévre 1 frt. 50 kr.

Egyes szám ára 12 kr.

MEGJELENIK:

hetenként egyszer. vasárnap.

Az előfizetési penzek, úgy a lap szellemi részét
illető közlemények a szerkesztőhöz Szarvasra
szíjazendők.

A nyílt-térben minden garmondsor díja 25 kr.

HIRDETÉSEK

jutányos aron vétetnek fel.

A hirdetések az „Arpád” irodalmi és nyom-
dai intézetbe küldendők.

Budapesten lapunk számára hirdetéseket el-
fogad Mudrony és György hirdetési irodája Barátok-
tere 3. sz. Athenaeum 1 emelet: továbbá A. V.
Goldberger, servitater 3. sz. alatt.

A nagyzás hóbortja.

Demokracia, egyenlőség, testvériség, önzetlen buzgalom a közügyekért — ezek ama nagy hangzású szavak, melyekkel előállunk mindannyiszor, valahányszor népszerűséget hajhászva phrázisok nádparipájára ülünk s a szónoklat meglehetősen letarolt mezején végig vágtatunk.

Hanem ez csak ünnepi köntösünk; hétköznapi ruhánkban, mikor nincs szükség arra, hogy kivetkőzzünk szokásainkból, bizony kevesen vannak közöttünk, a kik a szó valódi értelmében demokraták, kevesen, kik a közügyeknek önzetlen harcosai.

A nagyzas, a feltűnés — és uralomvágy azon vonzerők, melyek társadalmi életünkben a legtöbb törekvés, vagy ellentőrekvés szülői. Ezt tapasztaljuk különösen a vidéken, ahol az ősi hétszilvafa árnyékában heverésző kis birtokos még nem tanult meghajolni azon érdemek előtt, melyek tehetség, szorgalom munka által szereztek.

Míg a nagyvárosokban a nagyzás hóbortjai csakis nagy aranyokban tűnnek fel s az állás, vagy nagy vagyon által, ha nem is mentegethetők, de némileg indokolhatók: akkor a vidéken e hóbortok a maguk nevetséges kicsínységükben jelentkeznek. Itt a legtöbb törekvés rugója nagyzás, a feltűnés-vágy, szerénység; önzetlenség, mely a bölcssek tulajdona: oly ritkán tapasztalható, hogy szinte megszokja az ember a gögőt a henczegést nem tartani az ostobaság ismertető jelének.

Meg-megindul, lelkesen fölkaroltatik, nagyra növekszik egy-egy közhasznú, közérdekű törekvés. De egyszerre csak azon vesszük észre magunkat, hogy a nemes és üdvös vállalatnak éppen azok sorában támad a legtöbb, leghetesebb és legalattomosabb ellen-

sége, akik kezdetben oly buzgalommal felkarolták. Nem tudjuk megmagyarázni az okot, pedig könnyű: ez a nagyzás hóbortja. Valamelyik ügybarátnak az ambícióját találták megsérteni, nem választották meg elnöknek, nem kértek tőle tanácsot, leszavazták valamelyik indítványát, — mit tudom én, elég az hozzá, hogy a nagyzás hóbortja, ugyancsak hóbortos fettekire ragadja az illetőt s egyszer csak ellenségévé lesz azon ügynek, melyért korábban hevült és áldozott.

Tegnap még jó barátid voltak bizonyos kör tagjai, sőt tán ünnepeltek is, s ma nagy csodálkozással tapasztalod, hogy ugyanazon körnek a tagjai minden képzelhető ok nélkül hátat fordítanak feléd. Gyarló ember te! Hát nem tudod, hogy ez a nagyzás hóbortja! Tyukszemére hágtál valamelyiknek, nem úgy táncoltál, amint ők füttyöttek, ezért mondták fel a barátságot.

Valakivel összeköttetéseid vannak, jót teszesz egy embertársaddal, de a ki történetesen abban a hitben van, hogy különb ember náladnál. Nem tesz semmit, — azért ugyancsak szorongatj a kezdet négy szem között; de ne ütődj meg rajta, ha mások jelenlétében még csak kis ujját sem nyújtja feléd. Ez a nagyzás hóbortja édes barátom s ezt a hóbortot itt falu helyen tisztelned kell, különben kiakolbolitanak.

És még mennyi az efféle hóbort! Történik ám nálunk olyan is, hogy bizonyos delhölgy nyilvános helyen fölkel és tovább megy attól az asztaltól, a melynél vele műveltségben teljesen egyenlő, vagy tán őt e tekintetben felül is muló hölgyek ülnek. Hja, de ő azt hiszi, hogy többet ér egy piczike nexus egy halom bölcseségnél.

Sokat lehetne még a nagyzás hóbotjairól mondani, de hát végre miért kellett ennyit is elmondani?

Azért, hogy tükröt mutassunk azoknak, a kik a nagyzás hóbotjaiban szenvednek s azért, hogy a jobb érzelműeket segítsük erős állást foglalni a nagyzás hóbotjai ellenében. Ugy bizony, mert a helyesen gondolkodóknak össze kell fogniok, összetartaniok, hogy a közügyekben, a társadalom javára szolgáló jörekvésekben ne a nagyzás hóbotja, hanem a józan ész, az önzetlenség, a tiszta jóakarat legyenek az irányadók.

Lehet valaki a privát életben büszke, gőgös, de hol a közügyekről van szó, ott a nagyzás hóbotjainak ajtót kell mutatni.

BORS.

HIREK.

— (A városi körgát) munkálatai a kedvező időjárás folytán befejezésükhöz közelednek. A körgát legerősebb részét a halásztelki vonal képezi, mely szokatlanul nagy arányával valóban impozáns benyomást tesz a szemlélőre, s gondos kivitelét tekintve, ritkítja párját a megyében.

— (Megyénk főispánja) mélt. Beliczey István ur a múlt héten több napig városunkban időzött, sorra vizsgálván a közigazgatási hivatalokat, melyeket a legjobb rendben talált. A főispán ur egyszersmind az árvédelmi munkálatokat is alaposan megvizsgálta, melyek a legnagyobb eréllyel folytattatnak.

— (A szarvasi kisdévodai) pártoló tagjainak száma ez évben öröndetes gyarapodás mutat. Ujabban aláíratkoztak: Fürich Dénes, Réthy Sándor, Rogozsán János, Rottmann Farkas, Dancs Béla, Klein Ignác, Gyurik János, Lusztig Sámuel, Such József, Menczer Mór, Gaál Soma. Rosz-

jarovicz János, Berger Gyula, Vranka Pál, Dérczy Péter, Pönyiczky György, Chován Zsigmond, Petrás György, Dessauer Mór, Tepliczky János, Hitecz János, Laukó Mátyás, Molnár János, Fehér Poldi, Lévy Imre és Berger Zsigmond urak, kikkel a pártoló tagok száma 53-ra emelkedett. A pártolói tagdíj egy évre 2 ft, - melyet fél éves részletekben is lehet fizetni. Reméljük, hogy vagyons földesgazdáink, kik eddig vajmi kevés figyelemben részesítették ez igen fontos intézményt, szintén hozzájárulnak ezentul annak támogatásához. E részben leg-
többet tehetnének buzdító felhívásaikkal a t. lelkes és tanító urak, kik a néppel közvetlen érintkezésben állanak. — E közleményünkkel egybefüggőleg felemlítjük, hogy a napokban, szintén ovodai czélkra, Munyai Károly ur 3 ftot ajándékozott.

— (Tánczpróba.) Csicsa Mathild k. a. leánynevel. déjében a szokásos tánczpróba f. hó 3-án tartatott meg számos vendég jelenlétében. kik Schwarz Adolf táncztanító urnak, az elért szép eredményért teljes elismeréssel adóztak. A tánczpróba kedélyes tánczestéllye nőtte ki magát ezuttal is, mely a jelenvoltaknak igen kellemes szórakozást nyújtott.

— (A szarvasi posta hivatal) óriási forgalmát tudvalevőleg rendszerint egy expeditor látja el. Naponkint kiki meggyőződhetik róla, hogy ez egy ember a legnagyobb erőfeszítés mellett sem képes eleget tenni a közönség igényeinek minden irányban. Egyszerre felvenni és kiadni a postaküldeményeket, úgy hogy ez kielégítse a közönséget oly forgalomnál mint a miénk: teljes lehetetlenség; így történik aztán, hogy néha egy órai várakozás után sem végezheti el az ember dolgát a postahivatalnál, hanem kénytelen kétszer, háromszor kísérletet tenni, míg különös szerencséből sikerül elvégezni a feladást, vagy kivételt. — Hogy ez tarthatatlan állapot: azt mindenki belátja, csak maga a postahivatal nem, — s miután innen legkevésbé sem várhatjuk a szükséges intézkedést: első sorban városi képviselőtestületünknek kellene megtenni a kellő lépéseket ez irányban a megyei postafelügyelőségnek, s voltakép a szarvasi posta államosítását kellene kérni, mert csak is ez esetben remélhetjük a mostani bajok megszűnését.

TÁRCEK.

A sátán névjegye.

— Francziából. —

Éjfél. Roquefeuil Fernand egyik boulevardi étterembe hat jó barátot gyűjtött maga köré, akik, ép úgy mint ő, az előkelő társasághoz tartozók valának. Egy régi parisi szokásnak hódolva, legényéletét olyan vigan akarta eltemetni, amint csak lehetett. Harom nap mulva kellett megesküdni Lucay ur özvegyével, kit imádói ugyancsak buzgón rajongtak körül. A madeiránál barátai szerencsét kívántak hódításához; az első pohárhujdosás után hangosan dicsőíték boldogságát, s a csemege alatt néhányan már irigylék is.

— Azt meg kell adni, mondá a vendégek egyike, hogy te a véletlen sorsjátékához ugyancsak szerencsés nyerszámmal születél a vilagra.

— Köztünk maradt szó legyen, én nem is panaszkodom valami nagyon, felelt Roquefeuil.

Azon pillanatban, midőn így szólt, az első pezsgős üveg dugója röpi a légből, nagyot durrogván, s a gyöngyös ital nemsokára kristálykelyhekben habzott. A hét fiatal ember egészen eltelve attól a vigassagtól, melylyel az életet élvezni akartak, mitsem törődött a lenyugvása előtt rendesen tulzajos Páris-sal. Hirtelen azonban belép egy pincér, s átad Fernandnak egy behajtott szélű névjegyet.

— Micsoda látogatás ez ebbe az időben? ! kiáltá Fernand, s megvetőleg dobta az asztalra a névjegyet.

— Minő gondolat! Jöjjön az az ur holnap hozzám az Luis le Grand-utcában megtalál; ha otthon leszek, hát elfogadom.

— De kedves barátom, veté közbe a pajtások egyike, hiszen még azt sem tetted meg, hogy elolvastad volna azt a névjegyet a mit beküldtek!

— Igazad van? helyes a megjegyzés. Jules felelt Fernand. Lassuk hát, hogy ki ez a tola-kodó.

S föltéve szemüvegét el akarta olvasni a papírlap jegyzését, a nélkül azonban, hogy erre képes volna.

Azt látom ugyan, hogy ide föl van valami írva, de én az ilyen karczolást kibetűzni képes nem vagyok. Talán valamelyitek szerencsésebb vagy ügyesebb lesz, tévé hozzá, s körül adta a névjegyet mind a hat barátjához. S mind a hatan egymásután azt mondták, hogy ők ez írást elolvasni nem képesek.

Ez új körülmény elég volt arra, hogy Fernand kíváncsiságát felébressze. Előbb még latni sem akarta az idegent, most már minden aron akarta tudni: ki hat ő és mit akar.

— Kérje azt az urat, hogy jöjjön be, — parancsolta a pincérnek.

Egy pilanattal később a hét jó barát közé lépett

— (A telkii apátság s a gyulai gymnazium) Azon tárgyalások, melyeket a vallás- és közokt. miniszterrel folytatott, kedvező eredményre vezettek s a bekebelezés keresztülvitelére szükséges intézkedések, a miniszterium részéről legközelebb el fognak rendeltetni. — Tudvalevőleg Göndöcs Benedek apát ur indítványa folytán a megyei közgyűlés felíratilag kérvényezte a kormányt és az országgyűlést, hogy a telkii apátság jövedelméből a benedekrend által felállítandó és fentartandó főgymnázium Gyulán létesíttessék, s e tárgyban a megyei országgyűlési képviselőket is megkereste a megye, hogy annak idején a megye kérelmét együttesen támogassák. — Ugy látszik, ezen idő már elérkezett s meg vagyunk győződve, hogy megyénk országgyűl. képviselői, — és különösen az indítványozó (Göndöcs B. apát ur, mint ma már Gyulaváros orsz. gyűl. képviselője — mindent el fognak követelni e nagyfontosságú ügy érdekében

— (Földrengés Zágrábban) A horvát főváros nem tud kijönni az izgalmas eseményekből. A múlt év november 9-én történt óriás földrengés még mindenkinek emlékeztetőben van. Százezerekre ment csupán az a kár, mely a rázkódások folytán házakban, butorokban stb. esett; azt a sokkal nagyobb, melyet a hitel megrendülése s a hetekig tartó munkaszünet okozott, föl sem lehet számítani. Azóta hosszabb rövidebb időközökben s kisebb-nagyobb erővel a rengések több ízben ismétlődtek, s nov. 20-án Zágrábot ismét erős földrengés látogatta meg. Ezen rengésről a következőket táviratozták: Ma reggel 8 óra 27 perczkor. heves földrengés volt érezhető, mely északkeletről délnyugatra hullámszerű mozgással haladt tovább. A rengést kísérő rémületes földalatti moraj még 5 percz múlva is hallható volt. A szobákban a butorok kimozdultak helyükből, az ablakok, sőt itt-ott a falak is megrepedeztek. A közönség magán lakásokból s nyilvános helyiségeikből rémülten futott ki az utcákra, mindenki attól tartott, hogy a rengés újabb és hevesebben ismétlődni fog. E félelem szerencsére nem bizenyult alaposnak. mindazáltal a panique óriási.

egy fiatal ember, ki levett kalapjával ép oly fesztelénül, mint finom módon köszönt. A legújabb divat szerint volt öltözve; nyakkendője, keztyűi kifogástalanok, s nyakából széles selyemzsinegen csiptető függött ala. Nemes metszetű arcza talán nagyon is szakálltalannak tűnhetett volna föl, ha kifejezésének határozott erőssége el nem terel minden figyelmet a szakálltalanság felől.

— Uram szólita őt meg Fernand. Ön beküldte maga előtt névjegyét, s azért nekem mar tudnom kellene nevét, de én őszinten megvallom, hogy azt a legnagyobb szorgosság dacára is, kibetűzni képes nem voltam. De azért mégis, legyen szives megmondani, micsoda minőségben kíván ön velem beszélni, uram?

— Hitelező minőségében. Ha nincs ellene kifogása, vonuljunk néhány pillanatra felre.

Oh, dehogy. Tehát hitelező! Ne zavartassa magát legkevésbé sem. uram, s mondja ki a mi a szívét terheli. E hat ur, mind barátom, s ők nem lesznek meglepve, ha megtudják, hogy én Paris boulevardjain nem vanderolhatok teljesen menten az adósságtól. Tehát, ha úgy tetszik, miről van szó?

— Tíz évvel ezelőtt, Roquefeuil ur. ön feláldozta vagyonát, hogy atyjának ifjúkori barátja, Brévannes vicomte becsületét megmentse. Miután ön a 300,000 frankot, melybe e nemes szeszely került, kifizette, maga minden segélyforrás nélkül maradt. Mihez foghatott az ön osztálybeli fiatal ember pénz nélkül, midőn hozzá volt szokva Páris minden élvezé-

Általán el van terjedve az a vélemény, hogy Zágráb földrengési központ, s a lakosság remegve néz a jövő napok elé.

— (Jókai Mór) — mint a kormányhoz közelállt körökben beszélnek — a kormány magasabb államhivatallal kínálta meg. A nagy költő különösen lelkesedik Fiuméért, s talán, erre való tekintet vezette a kormányt, midőn a fiumei kormányzóságnál tanácsosi állást ajánlott fel neki. Jókai irodalmi viszonyaink felett állítólag annyira el van keseredve, hogy az ajánlatot nem utasította vissza, de az elfogadás iránt sem nyilatkozott még véglegesen, s így az ajánlat elfogadása csak pár nap múlva dől el.

— (Dohánytermesztőknek.) Mindazok, a kik a jövő 1882. évben saját használatukra dohányt termesztetni óhajtanak: fölhívatnak, hogy ezen szándékuk bejelentése végett f. évi december hó 1-től a jövő 1882-ik évi január hó 31-ig a községi bírásnál jelentkezzenek.

— (A B.-C.s b á n) létesítendő szeszgyár ügyében már Budapest és Bécsből is ajánlkoztak tőke pénzese, kik nagyobb összegekkel az alapítók közé akarnak lépni.

— (A magyar királyi állami csendőrség országszerte bekövetkező és részben fogatosított életbeléptetése a csendőrség számára általános utasítások elkészítését tette szükségessé. Ezen utasítások a belügyminiszteriumban nemcsak elkészültek, hanem ki is nyomtattak s a már felállított rendőrpáncsnokságok a megfelelő számu példányokkal el fognak láttatni.

— (Ez a z t á n a r e k l a m !) Hogy Angolországban a konkurrenzia hova fejlődött, az a napokban megnyitott nagy nemzetközi élelmiszer-kiállításon is tapasztalható volt. A befőtt gyümölcsöt és vajat vásárlók csinos tányért kapnak ajándékba. De a legnevezetesebb, a mit a Liqueur-Thea Company című társulat tesz. Minden vevőjének, a ki 3 font teát vásárol, ajándékba egy klasszikus munkát, költőt vagy prózaírt, ajándékozik, a vevő szabad tetszése szerint. A ki sok teát iszik, ezen a rendkívüli uton ingyen tehet szert egy csinos kis könyvtárra. A társulat már egy millió szépirodalmi munkát ajándékozott

téhez? A kétségbeesés egyik humoros rohamában őnt, papírt fogott, s jó vastag betűkkel ráírta: „Én alulírt eladom lelkemet a sátnak, ha 10 esztendőre vagyonossá tesz. Fernand Roquefeuil.” Az ablak épen nyitva volt, a levegőt szélvihar kavarta, a szél hatalmába kerítette a papírszeletet, s elröpítette messzire, valószínűleg az ördöghöz, akihez címezve volt.

— Honnan tudja ön mindezeket?

— Ha úgy tetszik, engedje befejeznem amit elmondandó vagyok. Másnap mar teljesen jóra fordult az ön dolga. Vagyona csakugy repült vissza az ölébe. Egy régi szekrény keresztülvizsgálásánál talált, amire nem számított. egy vastag köteggben 10.000 arany frankra. Ezzel a pénzzel ön elutazott még ez nap este Baden-Badenben, s első alkalkalomkor elnyerte a bank tartalmát. Az így nyert tőkét a börzére dobta, s játszott olyan szerencsével, hogy néhány hét múlva olyan gazdag volt, mint előbb.

— Ez mind igaz uram, de hat. . .

— Csak türelem, már a végénél tartok! Miután ilyen gyorsan meggazdagodott, őnt csakugyan az a titokteljes, hatalmas lény segíté, akihez fordulni jónak tartá.

— De mit akar ön mindezzel, uram?

— Azt, Roquefeuil ur, hogy 48 óra múlva szerencsésjeknek tizedik éve véget ért.

— Meglehet, s aztan?

— 48 óra múlva ön az enyém. mert ön vagyis: a sátnak!

— Könnyen elképzelhető, hogy az idegen bejelentését

Petöfi Sándor.

— A leírása még 250,000 kötetet és 800 különféle szerzőtől. A leírása ezzel a nevvelos mondattal végződik: „A lélek szomszárja a test szomszárjával együtt talál nálunk kielégítést! Egy esésze jó itallal derült és tanulságos olvasmány jár együtt. Szomszárja lelkek mit akarhattok ennél többet?

— (M e z ő t ű r o n) a farsangi mulatságokat a „kised-ovoda“ javára 26-án tartott zártkörű tánczvigalom nyitotta meg, — mely minden tekintetben kielégítő sikert eredményezett.

— (A H o r t o b á g y B e r e t y ő) szabályozási társulat a Beretyó csatorna ásatását felsőbb rendelet következtében már e hó 10-ke előtt megkezdeni fogja.

— (T e s t v é r g y i l k o s.) Hopfer Kálmán mezőúri lakos 27—28 éves szabósegéd november 30-án délután testvér bátyját Hopfer Ferenczel czivódás következtében egy disznó ölé késsel jobb oldalán mellen döfte. A vérlázító tett elkövetése után önként jelentkezett a helybeli jbiróságnál, mely tettest nyomban tartóztatván a vizsgáatot azonnal megindította. A vizsgálatok közt több idő telt fölön, aró e“ eseredett czivakodás következménye volt, mely ekként tehát szomorú megoldást nyert. A sérelmezett életéhez, a belső vérzés daczára mégis némi remény van.

— (S a r a h B e r n h a r d t) Odessai vendégszereplése, a művész nő zsidó eredete miatt zsidóellenes tüntetésre szolgáltatott okot. A művész nő kocsiját az ingerült tömeg kövekkel dobálta meg: azonkívül a zsidók házainak egész ablaksorai dobáltattak be.

— (B e m - e m l é k s z o b o r.) Lembergől jelentik, hogy a tarnowi polgárok nov. hó 24-én tartott értekezletükön elhatározták, miszerint Bem József tábornoknak, ki 1794 március 14-én született, emlékszobrot fognak állítani és azt 1883-ban leplezik le azon alkalommal, midőn megünneplik Bécsnek a lengyelek által történt fölszabadításának kétszáz éves fordulóját.

minő homéri kacajjal fogadtak Fernand és barátai. Negyven évvel előbb, midőn Hofman Theodor divatos elbeszélései híveket tudtak szerezni a képzelet kinövéseinek és Frédéric Soulié satani emlékiratai az ördögöt divatba hoztak, talán okozott volna e pár szó némi kelletlen benyomást. De ma, a realismus virágzásának idején megelégedtek azzal, hogy nevettek egyesült erővel, s azt mondták a satánnak:

— Nem volna oly szíves velünk egy pohár champagneit meginni, tisztelt ördög ur?

— Közönségesen Lacrymae Christit szoktam ugyan inni, mondá a sötétség fejedelme, de azért tehetek egyszer kivételt is; poharat!

Kelyhét gyorsan kiüríté, köszönt, s odasugta Fernandnak:

— Roquefeuil ur, remélem, hogy holnap latjuk egymast.

Ezzel eltűnt. Mihelyt eltávozott, a fiatal emberek ismét rákezdték a kacagást, de a vacsora már a végét jara. 3 órákor hajnalban az urak szelid nyarspolgárok módjára mindnyájan haza mentek.

Másnap délbén 12 órákor, midőn Fernand fölkel, szolgálja neki három levelet és egy névjegyet adott át.

— Ah! a sátán névjegye, mormogta Fernand; úgy látszik, ez az ördög engem nem akar békében hagyni.

A levelek tartalma valami nagyon ortomletes nem volt.

Az első azt adta tudtára, hogy csak H. bankár, kinél vagyona legnagyobb része el volt helyezve a hirtelen baisse által tönkre jutott, s azzal a kevéssel amije maradt egy havrei postahajón kiszökött Amerikába.

Képünkhöz.

* Petőfi Sándor mai számunkban bemutatott arczképe az ismert Petőfi arczképektől sokban elüt; pedig ez az egyedüli, mely a nagy költő arczvonásait a lehetőséghez hiven adhatja, a mennyiben e kép hű másolata a költő egyedüli fényképének, mely a negyvenes évek közepén készült, s a költő fiának, Petőfi Zoltánnak tulajdonát képezte, ki azt betegségében, orvosának s barátjának Dr. Beliczey Imrének ajándékozta. Mint kevéssé ismert, s általános érdekű tárgyat: jónak vettük ez arczképet bemutatni olvasóinknak a lehető legjobb másolatban.

Tarkaságok.

Mari: Te mindig oly durva vagy irányomban. Intézz már hozzám csak egyetlen edes szót.

Udvarló: Nádmez.

XIV-dik Lajos szeretett néha költeményekkel foglalkozni.

Saint Agnan és Dengeau urak utasításokat adtak neki e részben.

Egy ízben a fejedelem egészen önerején készítelt el egy kis medrigalt, melyet bővebb vizsgálat után maga sem valami csinosnak talált. Másnap Grammont marsal megjelenván a reggeli elfogadásnál, így szólt hozzá a király:

— Olvassa csak marsall ur e kis költeményt, látott-e már valaha ennél valami kiállhatatlanabb rosszat. Mivel tudják az emberek, hogy szeretem a költeményeket, s darab idő óta előszeretettel foglalkozom velök, mindenféle haszontalanságot benyujtanak nekem.

A marsal elolvassa a költeményt, így szólt a királyhoz.

A második level, persze névtelenül azt mondta el, hogy Lucay szép özvegye, ki neki menyasszonya, nagyon bizalmas labon áll azon hat barátai egyikével, kikkel tegnap olyan jól mulatott. Persze, hogy becsületes ember a többnyire gyáva névtelen levelekre nem adhat semmit, de ezuttal olyan részletekkel és meggyőzően előadott körülményekkel állott szemben Fernand, hogy azokat valótlanoknak nem hiheté.

A harmadik levél leirt egy mulatságot, mely abban a clubban folyt le, hova Fernand is rendszeren jarni szokott, — s szólt az egyesekről is, Fernandrol a legkevésbé hízolgőn, őt egészen közönséges emberként jellemezvén.

— No, ez csudalatos találkosasa az együvé illőknek! kiáltott a megcsalódott, mialatt bus kedelylyel kezdett öltözni.

— Hogyan, vagyon, szerelem, barátság, tarsadalmi állás, mind oda? Nem mind, nem, hisz megmaradt a sátán névjegye!

Az jutott eszébe, hogy a tegnapihoz hasonló névjegyet ma jobban meg fogja nézni. A név olvashatlan volt most is, de alája volt vetve néhány sor írónnal, mely azt bizonyította, hogy az ördög ur tud olvashatóan is írni, ha akar. E sorok így hangzottak:

„Fernand, ma a vig operában az „Ördög részét“ adják elő. Jöjjön el oda úgy 9 óra tájt, koczogtasson a harmadik prosceniumpaholyon: bizonyosan lehet benne, hogy engem ott talál. Barátjainak legöregebbike Satán.“

Lépre csalas volt-e ez? Vagy becsületes játék? Roquefeuil gondolkodik egy ideig. Megjelenik a legyötton, és...

— Sire felséged mindent istenien tud megítélni. Igaz, hogy ez a legostobább s legnevetségesebb madrigal, mit csak valaha olvastam.

A király erre elkezdett nevetni s így szólt:

— Nemde az, ki e verset írta, üres fejű hivalkodó?

— Sire, valóban nem lehet neki más nevet adni.

— Oh! nagyon jól van, szólt a király, nagyon örülök, hogy oly őszintén kimondotta véleményét; a költemény szerzője én vagyok,

— Oh! felség, mily árulás ez! Kérem sire, adja ide még egyszer, csak felületesen olvastam el.

— Nem uram; az első érzések mindig a legtermészetesebbek.

A király sokat nevetett e történet felett, s mindenki úgy találta, hogy ez a legcsúnyább kis reászedés volt, mivel egy öreg udvaroncztot megrézfálhat valaki.

Falun:

Egy fővárosi ur egy kisasszonnyal beszélget, ki egy özvegy férfihez akar nőül menni:

— Boldoggá tette vajjon első feleségét?

— Ugyhiszem — kiált a kisasszony. Neki van a legszebb siremléke a temetőben.

Egy uracs naplójából:

„Ma egy harminc-harmincöt éves hölgy mellett mentem el az utcán, ki gyengéden simult egy csinos erőteljes fiatalemberhez. A hölgytől csupán e szavakat hallám:”

„Egy férj, ki mindig utazik”

Elég!

Egy gazdag fősvény véletlenül a vízbe esett. Már-már beleful, de ekkor utána ugrik egy izmos legény és megmenti.

gyermekesnek tünt föl előtte, de ha meg nem jelentik, azt hitték felőle, hogy fél. Elhatározta, hogy légyotton megjelenik.

Kilencz óra tájban elment a színházba, s egyenest a 3. prosceniumpáholyban lépett. Legnagyobb csodálkozására ott egy fiatal hölgyet talált. E hölgy a páholy elő részén ült, elegansul volt öltözve, s csinos kezeiben kecsesül játszadozott legyezőjével. Legcsodálatosabb az volt, hogy arcza fölötté hasonlított a tegnapi est ördögéhez. De hát mit akarat az ördög, hogy most Eva leányának alakjában jelenik meg? E mögött bizonynyal na y titok re lik

Midőn Fernand belépett, az „ördög” felállt s a n kül hogy szóhoz engedné jutni, azt mondá:

— Roquefeu!l, ön ma engem igaz alkalom an l t Ne vem Brévannes Amélie, s leánya vagyok atyja azon barátjának, kiért ön egykor fölaldozta vagytonát. Ön tehát nem lehet meglepve, ha ezért kárpótlást ajánlok. Minthogy gazdag és független vagyok, szeretném kitölteni a g , t ön örökségében ütött. Akar-e engem feleségül venni?

Lelkemre! gondolá a fiatal ember, ha az ördög is ilyen, el kell róla ismernem, hogy tud szeretetreméltó is lenni. Aztán kezet nyújtá a lánynak, s helyet foglalt mellette.

Harom hónappal később boldog házaspárrá olvadtak össze, Fernand és a — sátán!

A fősvény aztán hálából adott neki — egy hatost.

Midőn e miatt a körülállok zúgolodtak, a megmentő csilapítólag szólott:

— Ugyan hagyjátok el, ő tudja legjobban mennyit ér.

A Múteremben. Múbarát: „A kép művészi kivitelű, de mondja meg csak festő ur, miért választott ilyen rendkívül rút mintát, egy ilyen vén banyát?”

Festő: ez az anyám.

Múbarát: Oh ezer bocsánat! hiszen rögtön észrevehettem volna, annyira hasonlít önhöz.

Szamarat árult a juhász és így dicsérte: — Már ezért jótállok, mert a magam fajtájából való.

A fiatal X. . . . afféle hatodrendű regényíró kiadott egy kötet valószínűtlenségekkel telt, s még rá unalmas regényt. Találkozik egyik ismerőseivel, s már messziről köszönti:

— Van szerencsém üdvözölni uram. . .

— Hiszem.

— Ah, uram! mivel sértettem meg önt?

— Mivel sértett meg! ? . . . Olvastam a regényét! . . .

Sürgönyváltás fiu és apa közt.

Fiu: Kérek 25-öt. Levélben többet.

Apa: Utalványozom duplán, csak hazakerülj! . . .

— A kis Milike levelet visz mamája egyik barátnőjéhez.

— Jól van, kicsikém, mondja meg a mamájának, hogy maga igen jó lány és ügyesen eljár a megbízásban.

— Köszönöm, Lili néni, és azt is meg fogom mondani, hogy nem kértem hatost a nénitől, mert mamám megtiltotta ám!

Egy chicagói tudós társaság kétszáz dollárt tűzött ki egy munkára.

A pályakérdés ez volt: Melyek a legbiztosabb eszközök a patkányok kiirtására? A pályadíjat Buroet philadelphiai orvosnak ítélték oda, ki imígy felelt meg a kérdésre; „Szaporítani kell a macskákat.”

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: Sipos Soma.

Tölgyfapadló és épületfa eladás.

A halász-elki vasuti hidnál körülbelül 1080 db. tölgyfapadló és többnemű épületanyagul használható hidfa jutányos áron eladó. A venni szándékozók alólirottnál, vagy a helyszínél levő vasuti őrnél nyerhetnek bővebb felvilágosítást.

Szarvason 1881. decz. 2.

Winger vasuti tiszt

a szarvasi vasútállomásnál

